

temma kirjutse laua äres, ja mõnniford pole-
ni õni ja weel kauem. Ma trööstisin; meie
rääkijame eddasi ja taggasi selle ülle, agga mis
se aitas? Kustaw ütles, temma ei sada mui-
do koggoni läbbi, ta piddada koli kõrwas
weel middagi püüdma tenida. Minna ütles-
sin ka: „Kulla Anna, kannata ommeti nat-
tuke omma mehhega! Usu, se on tal raske
kül, nenda õõd ja päwad rangid kaelas olla,
agga mis ta peab teggema? Omma amme-
tit peab ta üllewel piddama ja naese, laste
eest ka murretsema, mis aega tal seal en-
nam üllejäab?

„Seeb se on,“ ütles Anna, „miks mo
südda wallutab, egga ta sedda kaua wasto ei
panne, ja mis siis saab?“ — Siin langesid
ta silmad jälle wet täis.

Kustaw istus waggusi, agga ta näggo olli
nago lubjatud sein. Kes ta süddame sisse ol-
leks näinud olleks wist ärrakohkonud. Ta pü-
dis ausaste ommaksid toita, ta jooksis leiwa tüf-
ki järrele nago pödder nõmme peal rohholb-
le järrele — ja ommeti ei olnud naese rahhul-

olleminne mitte temma murre ja waewa pal-
gaks. — Ja sellegipärrast olli Anna südda-
mest hea innimenne ja armastas omma meest,
nago silma peas: agga ta teggi, mis ka
head naesed saggedaste tewad, ta panni wae-
susse südi muist mehhe süüks, ja se on alla-
ti üks järrelmõtlematta assi ning piggistab
mehhe süddant weel ennam, kui keik wäljas-
piddine hädda isse. Mele ärrahetminne
paistis Kustawi näost wälja. Ta teggi tööd,
otis ja lotis — assi läks ikka hullemaks, ja
nüüd tulli ka weel naese nurriseminne, kes
temma ainus troost piddi ollema! Ta olleks
praego läbbi seina jooksnud. Mis nõu pid-
di woene mees weel wõtma? Ma tean kül,
mõnni, kannel kõht täis, rahha taskus, ja sig-
gar suus on, ütleb: „Koolmeister olleks pid-
dand Jummalat uskuma ja palluma.“ —
Olle terve, nõu on hea kül, agga sedda tea-
dis ja teggi temma jubba ilma sinnota. Mis
olleks tedda muido jallal hoidnud? Ükski
assi polle ni hõlbus, kui teisele head nõu an-
da. Selle eest ei küsfi paljo teised hinda, kui